

РЕШЕНИЕ

№ 3039

гр. София, 06.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 08.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Мирчев, като разгледа дело номер **1189** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:
Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл.ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Ревизионен акт №[ЕГН]/04.10.2011 година, потвърден с Решение № 2356/23.12.2011 година на Директор на Дирекция” ОУИ”, в частта на установените задължения за задължителни осигурителни вноски за периодите от месец 07.2005 година до месец 10.2006 година.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт.Твърди се,разходите, които са направени за застраховки на работниците, са в полза на застрахователните компании, а не в полза на работниците и от там не са социални плащания, като осигурителните вноски се правят върху доходи от трудова дейност, още повече , че тези плащания не са правени пряко към лицата.Сочи се още , че по отношение на установените задължения за осигурителни вноски за 2005 година е изтекла предвидената в чл.115 от КСО давност. Искане се отмяна на ревизионния акт и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма], редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК не изпраща представител.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция”Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП-гр.С.,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт К., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.Претендира и сторените по делото разноски.

Представителят на СГП-прокурор Мирчев изразява становище за неоснователност

на предявената жалба и моли да бъде оставена без уважение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложеното Удостоверение за актуално състояние, издадено от Агенцията по вписванията е видно, че жалбоподателят е действащ, с основен предмет на дейност, подробно посочен в Удостоверението и се представлява и управлява от П. Г. С..

От приложената Заповед № 25/20.05.2009 година на Изпълнителен директор на НАП е видно, че П. Д. Б. е назначен за държавен служител- Началник отдел Контрол при ТД на НАП-ГДО” считано от 01.06.2009 година.

Със Заповед № 071/12.04.2010 година Директор ТД на НАП- „ГДО” упълномощил органа по приходите, заемащ длъжността Началник отдел Контрол да издава Заповед за възлагане на ревизия и да издава резолюция за извършване на проверки, при отсъствие на титуляра- П. Д. Б.- Началник отдел” Контрол” да се изпълнява от друг служител, определен в заповедта за заместване.

Със Заповед за възлагане на ревизия №1100209/28.05.2011 година, П. Д. Б. на длъжност Началник отдел”Контрол” при ТД ГДО” възложил да бъде извършена ревизия на [фирма] [населено място], определил състава на ревизиращия екип- М. В. С. на длъжност-Главен инспектор по приходите и ръководител екип и Д. Ц. Г. на длъжност- Главен инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- Вноски за ДЗПО за УПФ на наетите лица извън осигурените на основание чл.4, ал.3, т.1 от за периода от 01.01.2005 година-31.12.2010 година, вноски за Здравно осигуряване на наетите лица извън осигурените на основание чл.40, ал.1, т.2, Вноски за ДЗПО за професионален пенсионен фонд, Вноски за фонд гарантирани вземания на работниците и служителите при несъстоятелност и Вноски за ДОО за наетите лица извън осигурените на основание чл.4, ал.3, т.1 за периода 01.01.2005 година-31.12.2010 година, срока, в който следва да завърши ревизията- до 29.08.2011 година.

Заповедта за възлагане на ревизия е връчена лично срещу подпис на управителя на ревизирувания данъчен субект на 31.05.2011 година/видно от разписката неразделна част от заповедта приложена на лист 54 от делото.

С нова Заповед за възлагане на ревизия № 1100323/22.08.2011, издадена въз основа на депозирано Искане за удължаване на срока от страна на ревизиращия екип, органът, възложил ревизията- П. Д. Б. на длъжност- Началник отдел Контрол при ТД на НАП- ГДО определил нов срок за завършване на ревизията на ревизирувания данъчен субект до 28.09.2011 година.

На 15.09.2011 година, органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип съставили Ревизионен доклад № 1100323, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него. Ревизионният доклад е връчен по пощата на ревизирувания данъчен субект.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № K1100323/27.09.2011 година органът, възложил ревизията- П. Д. Б. на длъжност Началник отдел” контрол” при ТД ГДО определил за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на В иК ЕООД М. В. С. на длъжност Главен инспектор по приходите.

Заповедта за определяне на компетентен орган е връчена лично срещу подпис на управителя на ревизирувания данъчен субект на 07.10.2011 година.

На 04.10.2011 година, М. В. С. на длъжност Главен инспектор по приходите издала обжалвания Ревизионен акт № [ЕГН], с който определила задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

Ревизионният акт е връчена лично срещу подпис на управителя на ревизирувания данъчен субект на 07.10.2011 година.

На 17.10.2011 година, жалбоподателят депозирал жалба срещу издадения ревизионен акт до Директор на Дирекция „ОУИ”, а последният с Решение № 2356/23.12.2011 година потвърдил издадения ревизионен акт.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства.

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза. От заключението на вещото лице се установява, че за процесните периоди от месец 07.2005 година до месец 10.2006 година плащанията от работодателя по застраховките „Живот” са извършени непряко, тъй като е платено директно на застрахователя и принципът е същият както, когато се изплащат суми за лечебни заведения, столове за хранене, културни мероприятия- парите се дават по предназначение на работодателя и могат да се ползват от работниците, но това не е задължително да се случи. Вещото лице посочва още, че изплатените суми за застраховка живот имат характер на социален разход, но същите не са осчетоводени като такива- а именно не са изплатени във ведомостите на работника за задоволяване на лични потребности, като ежемесечните застрахователни премии са включвани във ведомостта за заплати като необлагаем доход и едновременно с това са отчетени като разход за заплати от паричните средства на дружеството и превеждани директно на застрахователя. Застраховани са всички работници и служители на дружеството по списък, без оглед на трудов стаж, възраст и здравословно състояние.

Разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.156, ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата се явява частично основателна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му- това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160, ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт №[ЕГН]/04.10.2011 година, е издаден от компетентен орган- това е Главен инспектор по приходите и ръководител екип при ТД НА НАП-ГДО- М. В. С., когото изрично по силата на чл.119, ал.2 ДОПК, органът възложил ревизията/определен от Териториалния директор на НАП- ГДО със Заповед №К1100323/27.09.2011 година е определил за компетентен орган да издаде ревизионния акт. От събраните доказателства е видно, че лицето, възложило ревизията- П. Д. Б. заема длъжността- Началник отдел „Контрол” при ТД на НАП ГДО. Наред с това на съда, е служебно известен и фактът, че считано от 01.06.2009 година М. В. С. е назначена за държавен служител при ТД на НАП „ГДО” на длъжността- Главен инспектор по приходите, а и по отношение на този факт спор между страните няма.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120, ал.1

ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад, играещ ролята на мотиви.

При издаване на ревизионния акт, са спазени процесуално правните разпоредби, като ревизионното производство е приключило по реда и в сроковете, визирани в ДОПК.

При издаването на ревизионния акт, органът по приходите е спазил частично ... материално правните разпоредби.

От събраните в хода на ревизионното производство доказателства - най-вече от Колективния трудов договор за 2004 година и 2006 година, жалбоподателят е сключил групов застраховка живот в случай на преживяване на определен срок. Застраховките са сключени с ДЗИ и със Застрахователна компания "Орел"/понастоящем Д. Застраховане АД, като са застраховани всички работници и служители по приложен списък без ограничения на трудов стаж, възраст и здравословно състояние и от представената Справка за периода от месец 07.2005 година до месец 12.2006 година са правени ежемесечни вноски по застраховките Живот, направени в полза на работниците и служителите. Основният спорен момент по делото е за вида и характера на плащанията - по Застраховки Живот най-вече дали са социален разход, относно дължимостта върху тях на осигурителни вноски и за изтекла погасителна давност по отношение на установените задължения по реда на чл. 115 от КСО.

Социално-битовото и културното обслужване на работниците и служителите (СБКО) е уредено в чл. 292 - чл. 300 от Кодекса на труда (КТ). Начинът на използването на средствата за СБКО се определя с решение на общото събрание на работниците и служителите (чл. 293, ал. 1 от КТ). Тези средства не могат да се изземват и използват за други цели (чл. 293, ал. 2). Средствата за СБКО могат да се изразходват от работодателите, самостоятелно или съвместно с други органи и организации, в направленията по чл. 294 от КТ. Социалните придобивки, които работодателите предоставят на работниците и служителите по реда на посочените разпоредби, могат да се получават пряко от лицата в пари или в натура, както и косвено - за издръжка на столове, търговски обекти, бази за отдих и др. В нормативната уредба по задължителното обществено осигуряване липсва легална дефиниция на понятието социални разходи, поради което следва да се приложи определението, дадено в § 1, т. 14 от допълнителните разпоредби на Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО). Според това определение, "социални разходи, предоставени в натура" са отчетените като разходи социални придобивки по чл. 294 от КТ и предоставени по реда и начина, определени от чл. 293 от КТ или от ръководството на предприятието. Социалните придобивки трябва да са достъпни за всички работници и служители и за лицата, наети по договор за управление и контрол. Не е налице предоставяне на социални разходи в натура, когато между работодателя или възложителя и лицата по изречение второ са налице парични взаимоотношения под каквато и да е форма по отношение на получените социални придобивки. В Наредбата за елементите на възнаграждението и за доходите, върху които се правят осигурителни вноски, са конкретизирани социалните разходи, върху които се правят осигурителни вноски, като в чл. 2, ал. 1 е уточнено, че такива се дължат и когато са начислени суми за сметка на

социалните разходи, които не са изплатени на работниците и служителите. В ал. 2 и ал. 3 са посочени изчерпателно случаите, при които не се внасят осигурителни вноски, както и хипотезите, които представляват изключения от регламентирания общ ред в чл. 6, ал. 11 от КСО. Осигурителни вноски не се изчисляват и внасят върху средствата, предоставени за сметка на социалните разходи за издръжка на столове (включително за поевтиняване храната в тях), на здравни и лечебни заведения, детски заведения, почивни бази, поддържане на културни потребности на работниците и служителите, вноски за допълнително доброволно пенсионно осигуряване, доброволно здравно осигуряване и доброволно осигуряване за безработица и професионална квалификация, както и върху еднократните помощи в пари или в натура, изплатени на работниците и служителите за лекарства, при продължително боледуване, за раждане, при смърт на член от семейството или при други случайно настъпили събития (чл. 2, ал. 2 от наредбата). Осигурителни вноски не се изчисляват и внасят върху средствата, предоставени под формата на ваучери за храна на работници и служители, включително на лицата, работещи по договори за управление, при условията на чл. 209, ал. 1 от ЗКПО (чл. 2, ал. 3 от наредбата). От цитираните разпоредби е видно, че разходите за застраховка "Живот" не са включени в социалните разходи, върху които не се начисляват и внасят осигурителни вноски. Наред с това, в представения КТД на жалбоподателя единствено като задължителна е предвидена застраховката Злополука, заплащана от страна на работодателя задължително за всички работници, при финансова възможност – застраховка Живот и Здравна застраховка/ като следва да се отбележи, че тези застраховки не са предвидени като задължителни в нормативен акт, защото с КТД съгласно чл. 50 от КТ се уреждат въпроси на трудовите и осигурителните отношения на работниците и служителите, които не са уредени с повелителни разпоредби на закона, а според алинея втора на същия текст Колективният трудов договор не може да съдържа клаузи, които са по-неблагоприятни за работниците и служителите от установените в закона или в колективен трудов договор, с който работодателят е обвързан. Следва да се посочи, още че в подкрепа на тази теза – че върху изплатените застраховки живот /каквото е процесният случай-основанията за начисляване на осигурителни вноски върху изплатените от работодателите премии за застраховка "Живот" може да се изведе, по аргумент на противното, и от нормата на чл. 2а от споменатата наредба, съгласно която осигурителни вноски, не се изчисляват и внасят върху направените от работодателя разходи за застраховки, определени като задължителни с нормативен акт/ при казаното по-горе- тези застраховки не са определени като задължителни с нормативен акт, а са предвидени в КТД като възможно при финансов ресурс на предприятието. С оглед на това, настоящата съдебна инстанция намира, че, върху изплатените за сметка на социалните разходи вноски (премии) по застраховки "Живот", направени в полза на работниците и служителите, се дължат осигурителни вноски на основание чл. 6, ал. 11 от КСО и чл. 2, ал. 1 от горепосочената наредба. В разглеждания случай, дължимите осигурителни вноски следва да се изчислят върху пълния размер на застрахователните премии. Напълно неоснователен доводът на жалбоподателя за приложимостта на чл. 208 от ЗКПО, според която необлагаеми с данък върху разходите са вноските (премиите) за застраховки "Живот" в размер до 60 лева месечно за всяко наето лице. На първо място, тази разпоредба е предвидена в новия ЗКПО, действащ от 01.01.2007 година, и същата разпоредба няма обратно действие за да намери приложение по отношение на извършени преди влизането в сила застраховки Живот, направени в

полза на работниците и служители. По времето ,когато са правени застраховките живот на работниците и служители е действал отменения ЗКПО, който не е съдържал разпоредба в посочения смисъл.

Осигурителните вноски са за фонд "Пенсии", а за родените след 31.12.1959 г. - и за ДЗПО в Универсален пенсионен фонд (чл. 127, ал. 1 и чл. 157, ал. 6 от КСО).

На основание чл. 40, ал. 1, т. 1 от Закона за здравното осигуряване върху средствата за социални разходи се дължат и здравноосигурителни вноски. На следващо място, следва да се отбележи, че със Закона за корпоративното подоходно облагане, действащ към процесните периоди/ сега вече отменен/е се въведе нова правна уредба в данъчното облагане на печалбата и доходите на юридическите лица. Законът разпростира действието си и по отношение облагането с данък върху социалните разходи от работодателите, независимо дали извършват стопанска дейност, включително за лицата, на които е възложено управление. Легално определение на понятието „социален разход“, е дадено в пар. 1, т. 14 ДР ЗКПО /отм./, според която, социалните разходи са отчетените като разходи социални придобивки /в пари или в натура/, определени съгласно чл. 293 и чл. 294 от Кодекса на труда /КТ/ или по ред и начин, определени от ръководството на предприятието и достъпни за всички работници и служители; не е налице предоставяне на социални разходи в натура в случаите на възстановяване на разходи на лицата под каквато и да е форма. Ако средствата не са изплатени пряко, а са предоставени за поддържане на културни потребности на работниците и служителите или за еднократни помощи по повод на случайно настъпили събития, не се дължат осигурителни вноски. Разглежданият случай не е такъв – защото с ревизионният акт не са установени задължения по ЗКПО, а за осигуровки. ълженото по закона лице, независимо от това кой понася данъчната тежест.Социалните разходи, направени от работодателите, независимо дали извършват стопанска дейност, се облагат при източника с данък, който е окончателен. Юридическите лица, независимо дали извършват или не стопанска дейност, са поставени при еднакви условия, когато се касае за данък, удържан при източника. Социалните разходи се облагат само по ЗКПО и данъкът върху тях е окончателен, като данъчно задължени лица са работодателите. Еднократността на данъка е гарантирана с разпоредбата на чл. 19, ал. 2, т. 6 от ЗОДФЛ, която изключва от облагаемите по този закон доходи социалните разходи, обложени с еднократен данък по ЗКПО. Той съгласно чл. 55, ал. 2 от ЗКПО се начислява и внася в бюджета ежемесечно и съгласно чл. 37 от ЗКПО представлява разход за дейността на предприятието.

При казаното по- горе, настоящия съдебен състав намира, че върху премиите за застраховки живот, жалбоподателят в качеството на работодател е следвало да внася осигурителни вноски- всички както по КСО, така и по ЗЗО, но не го е направил.

По отношение обаче на установените задължения за ДОО, за ДЗПО и за здравни осигуровки за периода от месец 07.2005 година до месец 12.2005 година е изтекла предвидената в закона абсолютна давност, което е пречка погасените задължения да бъдат установени с ревизионен акт.

Според чл.7, ал.1 КСО, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, които са за сметка на осигурителите, се внасят едновременно с изплащането на дължимото възнаграждение или на част от него. Според чл.158 от КСО, осигурителните вноски за допълнително задължително пенсионно осигуряване се превеждат едновременно с осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване.

В настоящия случай както от събраните в хода на ревизионното производство доказателства, така и от събраните в хода на съдебното е видно, че всички дължими

вноски по КСО и ЗЗО от страна на жалбоподателя са внесени и с ревизионния акт не са установени задължения за внесени в срок задължения за осигурителни и здравни вноски, а и спор относно този факт по делото между страните няма.

По отношение на вземанията за здравноосигурителни вноски и осигурителни вноски за допълнително задължително пенсионно осигуряване липсват специални разпоредби относно погасителната давност и спрямо тях се прилага общата погасителна давност за публични вземания. За процесния период 2005 година тя е уредена в [чл. 140 от ДПК](#) (отм.), съгласно който публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение.

В случая, вноските за ДОО, за ДЗПО и за здравно осигуряване за периода от месец 07.2005 година до месец 11.2005 година е следвало да се платят до месец 12.2005 година. Предвидената 5 годишна давност по отменения ДПК е започнал да тече от 01.01.2006 година, съответно на това изтекъл към 01.01.2011 година, а заповедта за възлагане на ревизия е от дата 28.05.2011 година след изтичането на предвидената в закона давност. Давността е период от време, с изтичането на който се преклудира правото на държавата да събере едно вземане. Но това само по себе си изключва и правото на държавата да го установи, за разлика от изразеното становище на органите по приходите, че макар и погасено по давност едно вземане може да бъде установено с ревизионен акт. Това е така защото, разпоредбата на чл.127 от ДОПК-Изпълнение на ревизионния акт", сочи, че установеното с ревизионния акт задължение подлежи на доброволно плащане в 14-дневен срок от връчването на акта, а правилото на втората алинея на същия [чл. 127 ДОПК](#) гласи, че след изтичането на срока по ал. 1 ревизионният акт подлежи на принудително изпълнение, освен ако изпълнението е спряно по реда на този кодекс. В чл.222 от ДОПК, изтеклата погасителна давност не е предвидена като основание за спиране на принудителното изпълнение, нито пък е предвидена като основание за прекратяване на принудителното изпълнение-чл.225 от ДОПК и затова единствената възможност при изтекла погасителна давност принудителното изпълнение да бъде прекратено е отмяната на ревизионния акт, с който са установени погасени по давност публични вземания за невнесени осигурителни и здравноосигурителни вноски и след като този петгодишен давностен срок е изтекъл и жалбоподателят се е позовал на него е недопустимо с ревизионния акт да бъдат установени погасени по давност задължения за осигурителни и здравни вноски. В този смисъл ревизионният акт следва да бъде отменен в тази му част, заедно с установеното задължение за лихва, защото след като главното задължение е погасено по давност, то и задължението за лихва като акцесорно такова не подлежи на установяване.

Що се касае до установеното задължение за ДОО, ДЗПО и за ЗО за месец 12.2005 година, настоящият съдебен състав намира, че за така установените задължения предвидената 5 годишна давност не е изтекла. Задълженията е следвало да бъдат платени през месец 01.2006 година, а предвиденият срок по чл.171 от ДОПК/ вече приложил с оглед действието на ДОПК,/ аналогично на разпоредбите на чл.140 от отм.ДОПК, е започнал да тече от 01.01.2007 година, съответно на това изтичащ на 31.12.2011 година, като в случая ревизията е спряна на дата 28.05.2011 година с издаването на заповедта за възлагане на ревизия. В периода, в който е спряна ревизията давност не тече и давността се продължава със срока на спирането, но за не повече от една година. С оглед на това установените задължения за месец 12.2005 година не се погасени оп давности правилно са определени с ревизионния акт. По отношение на установените задължения за ДОО, ДЗПО и ЗО за периода от месец 01.2006 година до месец 10.2006 година, настоящата съдебна инстанция

намира също , че давностният срок не е изтекъл. Всички задължения е следвало да бъдат платени до края на 2006 година. От 01.01.2007 година е започнал да тече предвиденият 5 годишен давностен срок и съответно на това изтичащ на 01.01.2012 година. Ревизията е възложена на 28.05.2012 година и с нея е спряна давността. Наред с това давността е прекъсната и с подаването на жалба срещу издадения ревизионен акт. От прекъсването на давността е безспорно ,че започва да тече нова давност.Към настоящия момент давността не изтекла и правилно са установени задълженията на жалбоподателя за тези процесни периоди.

С оглед изхода на спора, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски съобразно уважената част от жалбата- в размер на 1552 ЛЕВА.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК,Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Ревизионен акт №[ЕГН]/04.10.2011 година, потвърден с Решение № 2356/23.12.2011 година на Директор на Дирекция” ОУИ”, в частта на установените задължения за ДОО, ДЗПО и ЗЗО за периодите от месец 07.2005 година до месец 11.2005 година в размер на 15 379.67 лева, ведно с установеното задължение за лихва.

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА [фирма] срещу Ревизионен акт №[ЕГН]/04.10.2011 година, потвърден с Решение № 2356/23.12.2011 година на Директор на Дирекция” ОУИ”, в частта на установените задължения за ДОО, ДЗПО и ЗЗО за периодите от месец 12.2005 година до месец 10.2006 година.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ”ОУИ” **ДА ЗАПЛАТИ** на „ВиК” Х. сумата от 1552 лева разноски по компенсация.

На основание чл.138 АПК,препис от решението да се изпрати на жалбоподателя,на ответника по жалбата и на СГП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК,вр. с чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: